

Z DENÍKU CLAUDIE

4.

připravila O.

Opustili jsme Claudii v „den jedna/den nula“ 29. dubna 2008, kdy začala její historie s Hodgkinovým lymfomem.

Doprovázíme ji na její cestě výstupu mezi strachem a nadějí na uzdravení, na níž podstupuje chemoterapii a radioterapii s mladistvým optimismem a nadějí. Pocítíme její důvěru v krátkém období znovunabytí síly, práce v nemocnici a také služby oblastní sekretářky VDB.

Do tohoto svěžího a zdravého nadšení vtrhne „recidiva“ a zase stále náročnější terapie, odběr kostní dřeně, transfuze, ztráta vlasů a jejich opětovný nárůst...

Ani autotransplantace nestačí; a Claudie, lékařka a „pacientka“, vede dialog s touto vážnou a nemilosrdnou nemocí.

Bude nutná transplantace od dárce kostní dřeně ... a nebude to krátké čekání!

Deník a blog z těchto let nám nabízejí její úvahy a duchovní zdroje, které podpírají tuto namáhavou cestu nemoci, jež se stává od nejistého lidského stavu jejím „novým povoláním a posláním“ v zasvěcení VDB.

Z blogu

[V nemocnici, noc, kdy jí sdělili diagnosu lymfomu]

Tak, byl to dlouhý večer, už jsou dvě hodiny pryč a moje únava je stále se mnou. Jdu spát.

Ale podaří se ti také spát? ptal se mě kolega.

Ano! Rozhodně ano!

Půjdu si lehnout na rozkládací křeslo, kam si leháme, když po nás nežádají něco nutného, tentokrát se třemi polštáři..., ale ve skutečnosti hned neusnu. Ptám se, co mě čeká a kdy bude další noc, kterou strávím na tomto křesle, jestli bude nějaká další noc na tomto křesle..., ale jsem si jistá, že ano.

Lymfom má výbornou prognózu, hematologie nebyla na univerzitě jednou z mých oblíbených zkoušek, ale tohle si pomatují dobře. Pokud mám mít zrovna nádor, možná že lymfom je nejlepší ze všech. Nebo alespoň nejméně špatný.

A pak, jestli mám být upřímná: úleva, nemám stres.

Konečně vím. Konečně se bude moct něco dělat. Především konečně můžu odpočívat.

Ráno začnou vyšetření, léčba, novinky, které ve skutečnosti poněkud změny můj život, alespoň na několik měsíců. Ale zatím můžu odpočívat. Konečně jsem klidná.

...

Primář mi dvacet minut sděloval výsledek TAC¹: lymfom v mediastinu 11x13x7 cm, který utlačuje dutou žílu a přetlačuje průdušnici. To způsobilo nafouknutí krku a vedlo k potížím vleže ve spánku. Mám uprostřed hrudníku zaražený patník, a nevěděla jsem to!

11. května 2008

DÍKY!

Nevím, co o těchto dnech říct.

Nemůžu to nikomu říct... Ale tyto dny vyšetření, lékařských zákroků, prohlídek byly nabitě tvými dary. Byly to dny milosti, setkání, zkušeností, myšlenek, dialogu...

A je také krásné, jak jsme si dnes pomyslela, že terapie začíná v týdnu, kdy začíná mezidobí. Protože to bude moje mezidobí na měsíce.

Díky za tento víkend v Pra d'Mill² s maminkou, se skupinou z Kamerunu... že můžu dále jít s nimi, i když jiným způsobem.

Díky za dar SDÍLENÍ svého života s druhými...

Díky za příležitosti, které mi každý den dáváš.

Díky, protože vnímám, že Maria je mi blíže.

...

Modlím se hymnus mnichů (který mě velmi zasáhl, protože ráda dobře spím...): „Dej nám lehký spánek, abychom se hned probudili k modlitbě k Tobě; a Tvá přítomnost prostoupí náš spánek.“

11. května 2008

... Díky za svatodušní mši sv. dnes ráno.

Za slzy, které jsi mi dal. Slzy, protože je to připomínka křtu, který je pro mnichy tak spjatý s Letnicemi. Připomnělo mi to skutečnost, že Ty jsi mě povolal a vyvolil...; a současně mi to připomnělo nesmírné dary, které jsi mi dal, skutečnost, že jsem Tvá nevěsta, že jsem celá tvá. Nemohla jsem neplakat.

Nyní začíná mezidobí. Mezidobí je časem poslání: dáváš nám svého Ducha, abys nás poslal až na konec světa. Ne, abychom dělali velké věci, ale abychom v každodennosti budovali Tvé království.

...

Během týdne začne chemoterapie...

A pak další překvapení: Gros Hong³.

Řekla jsem to jen Tobě: trochu mě to vyděsilo. Ale jsem ještě více součástí tohoto sdílení se svými pacienty. A možná to může být způsob, jak navázat kontakty v práci, kterou pak budu dělat...

Pomoz mi plnit Tvou vůli. Protože dosud odolávám. Chci mít všechno pod kontrolou a každá nečekaná věc mě rozladí.

¹ TAC (tomografické vyšetření kostí) je diagnostické vyšetření prováděné prostřednictvím rtg paprsků, které umožňují získat obraz struktury a/nebo formu různých lidských tkání. PET (z angličtiny □ pozitronová emisní tomografie) je neinvazivní diagnostická technika nukleární medicíny, velmi užitečná v různých lékařských oborech, jako je onkologie, neurologie, kardiologie a ortopedie. Základní charakteristikou PET je ukázat podrobný a přesný obraz o metabolismu orgánů a tkání lidského těla, podle chování některých molekul (především cukru).

² Klášter (reformovaných cisterciáků □ trapistů) "Dominus Tecum" má od 25. března 1998 sídlo v Piemotu mezi horami Bagnolo a Barge v diecézi Saluzzo (Cuneo).

³ Je to katetr, hadička z průhledného biologicky kompatibilního materiálu s velkým průměrem, zavedená dlouhodobě do žilního systému na přerušované nebo stále infuze léků a výživy.

18. května 2008

Obnova⁴: City, Trojice, Láska.

Už včera ve zpovědi mi Don G. řekl, že v tomto období mám nejen sdílet cestu lidí, kteří jsou také nemocní, tak, jako to dělal Ježíš na kříži, ale že se mám stále víc připodobňovat ukřižovanému Ježíši, mám jako on učinit kříž nástrojem spásy. K tomu jsem ještě nedošla.

...

Nevím, jestli léčba půjde dobře, nebo špatně. Před druhými se zdám být klidná, dělám plány na „potom“, ale dobře znám také všechny alternativy.

A nevím, jestli mě aktuální „stav milosti“ bude provázet stále, i když přijdou každodenní slabosti, bolesti a omezení nebo když přijde skleslost. Já se jen snažím den co den se odevzdávat Tobě. To bych se chtěla naučit. Abych se stala také já, stejně jako Ty, můj ženich, živou odpovědí na ona „proč“ bez odpovědi.

Pondělí 19. května 2008

Rodiče (kvůli Kamerunu⁵) dostanou misionářské poslání a kříž.

Sestra A. a Don L. chtějí, abych také dostala kříž, a já to také chci, protože tato chvíle je pro mě skutečně novým povoláním, pověřením: je to potvrzení, že moje misie □ poslání je tady, poslání stále hlubšího sdílení života se všemi.

Požádali mě, abych řekla malé svědectví. A právě to bych řekla v první řadě: že pověření znamená povolání a tohle je moje povolání a moje pověření nyní pro mě.

Ale uvažovala jsem dál, když jsem myslela na tento kříž, který nám předají (a který jsem už dostala při jiné, pro mě mnohem důležitější příležitosti⁶).

Často se někdo ptá: „Proč? Proč to Bůh chce?“ Já se neptám, ale například maminka ano. A chlapci, kteří odejdou tento rok, se na to mohou ptát mnohokrát.

A tady, v kříži, máme odpověď. Odpověď, kterou nečekáme, není to zdůvodnění nebo vysvětlení. Je to jen jistota, že Ježíš je v našich krizích a v našich „proč“ s námi a volá s námi: „Bože můj, proč jsi mě opustil?“ Tohle je naše síla. Je to skutečnost, že „jestliže s Ním zemřeme, s Ním vstaneme z mrtvých“.

19. května 2008

Dnes večer jsou vysláni misionáři!

... A tak se odchází. Oni pro Afriku, Latinskou Ameriku, Východ ... já pro San Luigi⁷!

S kým se setkám? Bylo by krásné stát se také přáteli... A jak to bude potom?

Nevím, jak mi bude a jak plánovat, ale přesto věřím, že mi bude dostatečně dobře, abych mohla dělat mnoho věcí.

Ale dnes večer tě prosím za ně. Za ty, kteří odcházejí a budou se vracet. Doufám, že se setkají s Tebou, a změní svůj život. Aby tě poznali a svědčili o tobě! Aby objevili, že je miluješ, a milovali tě.

22. května 2008

Konečně jsme začali⁸.

Napoprvé mi nebylo špatně. Je to jen trochu nepříjemné, ale s jídlem problém nemám.

⁴ Měsíční obnova skupiny Turín 3.

⁵ Misionářská zkušenost mladých během letních prázdnin, uskutečněná Claudiinou oratoří.

⁶ První sliby VDB.

⁷ Nemocniční a univerzitní zařízení San Luigi Gonzaga v Orbassanu (TO) se vyznačuje významnou chirurgickou činností v piemontském zdravotnickém prostředí. Claudia tam byla přijata na první chemoterapeutickou kúru.

⁸ Začátek chemoterapie, podávání je periodické □ každých patnáct dnů v nemocnici San Luigi v Orgassano.

Příště si vezmu počítač a film, a pak budu mít Gros Hong, to bude jednodušší, protože budu mít obě ruce volné.

Začala jsem dnes večer, každopádně bych měla skončit v listopadu! Tolik času! Musím si najít něco, co budu dělat, a dobře si zorganizovat čas, abych ho nepromarnila.

A nakonec nebo hned potom □ STUDOVAT!! Jinak se vrátím do práce a nebudu už nic umět.

Kromě toho, že se necítím dobře, mám strach, že budu přítěží nebo že mě budou litovat.

Přesto také v tom spočívá moje nynější cesta chudoby. A naopak jsem šťastná, protože to dělám mezi lidmi, kteří mě mají opravdu rádi. A především to dělám s Tebou.

17. června 2008

Tady jsem. Moc nepíšu.

Je to náročný týden, to víš. Zdálo se, že se už nevzpamatuji. V puse je to našťestí (šťestí?) dobré (to posiluje podezření, že jindy by to mohla být kvasinková infekce), ale jsem dál unavená a bolesti nohou mi působí potíže.

V pátek při svatbě K. jsem měla svou první krizi (i když věřím, že to byly hormony, které podporovaly „snadné slzení“).

A pak, řekla jsem si, krize nebo ne: důvěřujme ve všem Bohu! Ať se stane to, co chce On. Bude dobře.

A Ty jsi chtěl, aby se mi udělalo lépe právě v sobotu! Když jsem byla uprostřed hudebních nástrojů, znovu jsem ožila!

A nyní znovu jiná těžká chvíle: bolesti kostí. Znovu všechno svěřuji Tobě.

Obětuji Ti to málo, co mám, za staré sestry v Institutu, za povolání k zasvěcenému životu v našem Institutu a v mé oratoři, ale především za mladé salesiány, aby žili ve věrnosti své odevzdání Tobě a aby opravdu směřovali ke svatosti.

Myslím, že teď působí Coeffergan⁹, zavírají se mi oči. Ještě jednou se svěřuji Tobě, Pane! Neopouštěj mě ve spánku, srdce ať bdí s Kristem a tělo odpočívá v pokoji.

19. června 2008

Dnes je mi 33 let.

Říká se jim Kristova léta, léta Ježíše na kříži.

No, dnes jsem měla také já kousíček kříže. ... Než mi udělali rentgen, byla jsem opravdu skleslá, protože mě bolelo rameno a lopatka a byla jsem přesvědčená, že mám PNO¹⁰ ... A zatím nemám! Aspoň ne velký...

Rentgen byl tedy negativní, naopak nález se zmenšil. Chemoterapie šla velmi dobře i na periferie. A žádná nevolnost, dokonce jsem snědla svůj narozeninový dort!

Teď mě ještě trochu bolí rameno a píchá na hrudníku, ale pokud mám plášťový PNO, stejně se časem vstřebá, než to příště, během týdne, zkusí na druhé straně.

Zatím, jak říká dnešní evangelium, buď vůle Tvá, co jiného? Další sdílení s mými přáteli, další společenství s Tebou, v dobrém i ve zlém, ze zdraví i v nemoci.

...

7. července 2008

Dnes jsem si ostříhala vlasy!

Začaly padat už před tím, než začala druhá chemo (dva dny před tím). A teď to začalo být vidět, tak jsem je ostříhala. Byla jsem připravená, tak to nebylo moc bolestné.

⁹ Symptomatická léčba bolestí, když nestačí samotná neopioidní analgetika.

¹⁰ Pneumotorax (PNO) je přítomnost vzduchu v pohrudniční dutině.

S parukou vypadám výborně a doma bez ní je to velmi pohodlné, i když prozatím mám turbánek nebo šátek, protože je zima!

...

Vlasy, které šly pryč, jsou tak jako tak malou destrukcí mého těla, části mě samé. Je to malá oběť, ale dávám Ti i tohle. Víím, že se Ti líbím i bez vlasů, i když jsi je stvořil speciálně pro mě.

...

Tady jsem, ve Tvých rukou, Pane. Ať se ve mně naplní Tvá vůle.

8. července 2008

Pane, dnes večer je mi dobře.

Jazyk a pusa trochu pálí a jsem trošku unavená, ale je to lepší, než jsem předpokládala.

Dnes večer jsem zpívala pro Tebe. S druhými na svatbě K. a R., ale pro Tebe.

Žít každý den život s radostí i s bolestí je nejužasnější dobrodružství, a objevíš nebe v sobě a kolem sebe, zatímco zpíváš a žiješ.

S Tebou mezi námi rozkvete poušť... Zůstaň s námi!

Mám Tě ráda. Taková, jaká jsem □ „sguelfa”¹¹ a plešatá (ostříhání přece není nic špatného!).

Pomoz mi ještě jednou, abych se Ti odevzdala, a pomáhej pořád. Abych byla celá tvá. Nic míň.

...

Současně mě skutečnost, že se objevila nevolnost a další „příznaky”, vede k myšlence, že možná z psychologického pohledu začínám pociťovat rány. Jsem v třetině cesty, ale nevím, jestli vydržím se stejnou silou další dvě třetiny. Nevím to.

V těchto dnech (a nocích) jsem si pro sebe zpívala: „Otče můj, odevzdávám se Ti. Udělej ze mě to, co se Ti líbí.” Chtěla bych, aby se to opravdu stalo mou modlitbou. Až do konce.

...

Vzpomínám na lidi, které jsem dnes viděla...

A ptám se, proč lidé očekávají, že se budu považovat za „vážně nemocnou”, že na sebe budu myslet jako na člověka, který prochází „velkou zkouškou”. Mám nemoc, která se dá vyléčit, a léčím se, a pak se víceméně vrátím k životu před tím.

Postupně čelím tomu, že přijde situace, která bude těžká (a dosud několikrát těžká byla), víím, dříve nebo později skončí, a i kdyby měla skončit špatně, nebude trvat moc dlouho.

... Takže jak bych Ti mohla neděkovat?

... Ve skutečnosti se jen snažím co nejlépe čelit situaci, které se nemohu vyhnout. Nemám jinou možnost. Nebo lépe, všechny alternativy jsou horší. Když už, tak už.

...

4. srpen 2008

Jak se zdá, jsem alergická na povinnosti. I když mám všechen čas na to, abych je plnila.

Ale teď jsem tady v Aviglianě¹², abych byla s Tebou a se svými sestrami a prosím tě, abys mi pomohl využít tento velký dar.

Bohatý mladík odešel zarmoucený, „protože měl mnoho majetku“. Také já ho mám hodně. Něco jsi mi vzal. Myslela jsem, že mě poznají, ale nebylo tomu tak. Pomáháš mi lépe poznávat, kdo jsem. A jaké jsou největší a méně viditelné dary, které jsi mi dal.

5. srpna 2008

Rodina. Na těchto duchovních cvičeních se opravdu cítím jako doma.

Se vší tou svobodou odpočívat, když jsem unavená.

¹¹ Ve slovníku mladých: esteticky nepřijemná, nepříznivá nebo nepovedená situace.

¹² Na duchovních cvičeních VDB.

6. srpna 2008

ADORACE

Tato duchovní cvičení jsou pro mě cvičením „bytí“. Moc nerozjímám. Ve chvílích přestávky jdu do pokoje a lehnu si, trochu čtu a hlavně spím. Od včerejška hraju na kytaru (nehrála jsem celé měsíce!) a až na bolesti prstů, když hraju a zpívám, se cítím čilá jako nikdy dřív, ale také se unavím. Žádné velké modlitby a velké myšlenky. Jsem s Tebou. Byt tady, nedělat nic jiného. O přestávkách medituji, ale na modlitbách, meditacích, setkáních jen jsem. Jsem se sestrami, jsem s Tebou.

To nyní můžu dělat a vydá to své plody, ale chtěla bych, aby cílem těchto DC byl malý „osobní projekt“.

Stále víc se mi zdá, že ztrácím čas. Honím se, abych „strávila čas“ a je pravda, že v prvních dnech po chemo jsem často unavená. Ale spoustu času promarním.

Takže přemýšlím také o měsících po skončení chemoterapie, kdy stejně nebudu pracovat nebo budu pracovat málo; musím tento čas využít.

Hlavně pro svou formaci v práci a v Institutu.

A pak pro další „užitečné“ věci: klavír, který jsem už začala, pokračovat ve francouzštině.

Ale musím si na to udělat čas a naplánovat si to.

V tom všem, Pane, se necítím tlačena dělat něco „zvláštního“, jako je voluntariát nebo něco jiného, kromě malých věcí, které často dělám ve farnosti. Je na tom něco špatného?

Zdá se mi, že můj způsob, jak jdu k druhým, by měl být méně „výrazný“, méně „organizovaný“, ale mám strach, že to je výmluva pro to, že nedělám nic!

Ve skutečnosti už jsem měla pokušení, že nejsem dost „vidět“ jako „angažovaná salesiánka“.

Cítím, že můžu být salesiánka bez davu řvoucích dětí kolem, že je to právě naopak, tuhle salesiánskost po mě nežádáš, už ne. Jsou další aspekty Dona Boska, které mám prožívat. I když nadšení pro mládež je stejně neodstranitelné.

Tak jako tak, když se vrátím se ke svému malému „formačnímu projektu“, z profesního pohledu bych měla prohloubit tři oblasti a pokračovat v nich: anestezie, intenzivní léčba, analgetická léčba.

Čas: tři hodiny týdně.

Další pro Institut. Můžu si dát 2 hodiny denně minimálně 4 dny týdně. Tohle všechno, co se mi daří dělat navíc, jde dobře.

Život s Bohem: Musím si znovu vzít dokument AG6 a Stanovy. A pak je to objem formace.

Musím ale také pečovat o kontakty se sestrami...

Život s druhými. Tady musím trochu pracovat na své osobě, z lidského pohledu.

Chtěla bych, abych neměla „vrcholy a nížiny“ nebo „hormonální bouře“, kvůli kterým jsi jeden den nejmilejší člověk na světě a další den se s tebou nedá mluvit. Pomáhá mi v tom chemoterapie, ale potom?

Každopádně teď, když jsem nemocná, věnuju moc pozornosti sama sobě. Druhým skoro nic. To musím změnit.

...

23. srpna 2008

Konečně jsem se vrátila ze Sardinie.

Nevím, jestli jsou to jen dny, které pominuly, ale nyní se mám opravdu lépe.

Dnes jsem slyšela O. A prosba, se kterou se na mě obrátila, je opravdu bomba: oblastní sekretářka!

Tohle bych skutečně nečekala! ... Vůbec jsem si nemyslela, že bych už mohla být součástí oblastní rady... pořád, že oblastní rada to schvaluje a že oblastní rada je v souladu s O., abych byla sekretářka (a pořád, že jsem dobrá).

Velmi se mi líbí OR navržená O. Ještě víc se mi líbí skutečnost, že sestry, které navrhla, jsou doporučené oblasti. Jsme odvážná oblast, která se dívá dopředu. Tak jako tak o tom víc přemýšlím a stále víc se mi zdá, že sekretářka je vlastně jediná věc, kterou bych mohla v OR dělat. Jako rádkyně bych měla příliš málo zkušeností. A pak je tu stále G., aby mi podala ruku ve všem, co nevím.

...Ale jak na to víc myslím, tato výzva se mi líbí stále víc.

A pak, Bože, obecně vzato je to tak, že se o mě staráš ve chvílích, kdy mě vidíš v „klesající fázi“: na jedné straně mě to znovu přivádí k Institutu, k mému zasvěcení, ke skutečnosti, že jsem tvá (a připomínáš mi to prostřednictvím sester); na druhé straně je to pro mě výzva □ a z tohoto pohledu už nemůžu zůstat sedět ... musím znovu zabrat. A postupovat.

Takže jdeme do toho. A krácejme společně.

...

29. října 2008

SNAŽTE SE VEJÍT ÚZKÝMI DVEŘMI (Lk 13,24).

Snažte se. Slovo, které se mi nikdy nelíbilo. Námaha se mi nikdy nelíbila. A proto nejsem pevná. Jakmile skončí nadšení a zůstane námaha, povolím. Teď je pro mě namáhavé dokonce i pokračovat v tuto chvíli v meditaci. Mohla bych zapnout počítač, luštit sudoku. Ale být místo toho s Tebou je námaha, která přináší plody. Je to malé uznání lásky, kterou máš ke mně. A já jsem si zvolila odpovědět ano a dát ti celý svůj život ... uvědomuji si v těchto 10 minutách.

...

12. listopadu 2008

Dnes je důležitý den: měla jsem POSLEDNÍ CHEMO!

Zatímco jsem ji dostávala (a díky Ipnovalu¹³ jsem si před tím krásně zdřímla), téměř jsem plakala vděčností: protože skončila náročná terapie, ale také za všechno, co jsem v těchto měsících dostala: DÍKY!

...

30. listopadu 2008

Dnes jsem obnovila své ANO¹⁴.

Byl to únavný víkend plný nepředvídatelných událostí. Možná, že jsme tak ale dělali věci, jak jsi je chtěl Ty, a ne, jak jsme je chtěli my.

Přítomnost HZ byla zvláštním dárkem...

...

1. března 2009

Dnes večer jsem potřetí plakala, myslím od té doby, co jsem onemocněla.

Strávila jsem klidný večer sledováním filmu.

Pak jsem šla do pokoje a začala jsem si připravovat tašku na zítřek. A rozplakala jsem se. Nejdřív jsem si myslela, že ze strachu. Ale když jsem o tom víc přemýšlela, pochopila jsem, že to nebyl strach. Byla to radost. V podstatě jsem opravdu nevěřila, že se vrátím do práce, do normálního života.

Ale byla to skutečnost. Taška tam stála a svědčila o tom. Takže jsem pochopila, že to skutečně skončilo, opravdu se vracím do „normálního“ života...

Dnes ráno Don L. při kázání zdůraznil víru Noema, který s důvěrou v Boha vystavěl archu na úplné poušti. Vrátila jsem se k tomu v myšlenkách a znovu jsem se podívala na svůj život, že ve skutečnosti je těžká a náročná část stavět archu, když se zdá, že to není potřeba. Ale pak během potopy je to lehčí: stačí být v arše a nechat se unášet. To byla moje zkušenost.

¹³ Premedikace před chirurgickými zákroky.

¹⁴ Třileté sliby.

Nyní znovu začíná těžká část: výzva každodennosti. Ta část, které dávám přednost. Ty tak jako tak víš o vděčnosti, kterou mám. Ať k Tobě dnes večer stoupá jako kadidlo a modlitba.
Díky. Za všechno.

29. dubna 2009

Před rokem, v noci z 28. na 29. dubna, jsem zjistila, že mám lymfom.

...

10. června 2009

NN má pravděpodobně roztroušenou sklerosu. Gy má pravděpodobně nádor slinivky. Zítra ráno budu doprovázet NN k neurologovi. Zítra odpoledne zajdu za Gy. Pane, co jim řeknu?

... Dej mi zítra slova lásky, slova útěchy. Především dej, abych spíš než mluvit uměla jednat s láskou.

Všechno dávám do Tvých rukou. A netroufám si žádat tě nahlas, aby sis vzal radši mě než je. Možná proto, že mám strach, co se opravdu stane. Ale jestli chceš vidět za můj strach a především jestli je to tvá vůle, vezmi si mě. Jinak mi dej, abych je uměla doprovázet až do konce...

Ty jsi uprostřed nás. Všechno je ve Tvých rukou.

16. června 2009 (poznámky na listu papíru)

V těchto dnech si trochu uvědomuji různé věci.

Je lepší zapsat si je dřív, než mi vypadnou, i když tu nemám „svůj“ sešit...

Uvědomuji si, že mám limity. Že ještě nejsem vyléčená a že i když se vyléčím, budou věci, které už nezvládnou dělat. Mohla bych nebýt schopna dělat přídavky¹⁵. Mohla bych ztratit možnost kariéry, vzdělávání na vysoké úrovni, protože už tak je hodně, když dělám „odborové minimum“.

... musím počítat se svými limity. A s faktem, že přestože mě druzí mají rádi, mohou mi pomáhat jen do určitého bodu. Pak si musím některé věci stejně řídit sama.

Nevím, Pane. Je to, jako bych cítila, že něco nejde.

V týdnu mám CT a mám strach.

Můj největší strach, znovu a stále, je, že mi to naruší plány: dovolené, projekty, znovu.

Zdalo by se, že když jsem ti jednou řekla ano, následující „ano“ budou snadná...

18. září 2009

Tolik věcí v jednom dni, Pane!

Během služby, která trvala přes dvanáct hodin.

Tolik tváří, činů, emocí naplňuje dnes večer mou únavu. Příliš mnoho. Každý by si zasloužil zvláštní vzpomínku, ale je jich příliš mnoho, pletou se a mizí z paměti.

Mattia má 4 roky a přichází na kontrolu s hračkou v ruce. Znovu jsem ho viděla několik hodin poté, když se probíral z anestezie. Pláče. Všechno je v pořádku. Jsem spokojená.

Měním se se šéfem na (operačním) sále. Vyměním dvě věty s M. Je to snad nejklidnější chvíle dne.

Srdeční zástava. Pacient spadl v koupelně. Intubuji ho a resuscitujeme ho na zemi. Trvá to víc než čtvrt hodiny, protože to může být embolie. Neprobírá se.

Jeho žena. Dvě děti. „Ohleduplnost“ kardiologa, který jí říká, že manžel zemřel, je horší než slon v porcelánu.

¹⁵ Pracovní hodiny kromě běžné pracovní doby, přesčasy.

Žena se začíná uklidňovat, když s ní pokojně mluvím, vysvětluji jí, že to bylo tak nečekané, že netrpěl, připomínám jí, že má děti, které ji podepřou. Dva vysocí chlapci. Když jí tisknu ruku, abych jí projevila soustrast, jeden mě obejmě a políbí, je to polibek na pozdrav mezi známými. Nevím, jestli je zmatený nebo vděčný, že jsem s nimi mluvila, ale každopádně mě naplnilo ticho, i když jen na chvíli, a dalo mi záblesk naděje, pokračování, víry.

...

Chtěla bych ti říct, že Ti to všechno obětuji. Ale Ty víš, co jsi mi dal. Já znovu nemám nic. Ale tentokrát na rozdíl od druhých jsem tady a myslím na Tebe.

A děkuji Ti, že jsi dnes byl se mnou. Ty jsi tu vždycky. A jak říká píseň, kterou jsem poslouchala v autě, když jsem se vracela domů: „Pozvedáš mě víc, než jsem schopná“.

6. října 2009

Další datum k zapamatování...

Další potvrzení Tvé lásky ke mně...

Ke mě, která jsem si nechala vzít různé věci. A nakonec i starosti.

Dnes téměř potvrzení: lehké zvětšení uzlin v mediastinu. A svědění, které můžu nazvat jen „recidiva“.

I když se snažím uklidňovat druhé, vím, že je to tak.

U Eugenie¹⁶ jsem byla klidná, už to je malý zázrak, a ještě jsem dostala od Tebe dárek: svaté přijímání.

Co můžu dělat než se znovu spolehnout na Tebe?

Mám jen tohle, co Ti můžu dát: svoji slabost, ... své plány, které jsou znovu obrácené naruby (doufám, že ne hned...).

Tentokrát se trochu bojím, Pane.

Toho, co už znám. Komplikací. Zdá se mi, že to bude trochu těžší.

Ty pomoz tatínkovi a mamince.

A dej mi zapomenout na mé sobectví, jestli můžeš!

29. října 2009 □ 5.13 hodin ráno

První skutečně bezesná noc od té doby, co mám jistotu, že mám recidivu. Chtěla jsem napsat, že „mám znovu lymfom“, ale on samozřejmě nikdy neodešel.

Bylo to příliš snadné znovu si zvyknout na svůj stav být napůl nemocná.

Možná proto, že tentokrát mám trochu strach, i když ho skrývám. Možné proto, že příznaky jsou výraznější a nepříjemnější a přišly tak rychle!

Je těžší znovu získat původní duševní a duchovní stav. Všechno plyne a já to nechávám plynout. Ale tentokrát se mi zdá, že spíš než že bych se odevzdala Bohu, odevzdávám se situaci, a to není dobře. Tentokrát má smysl bojovat. Je to boj, abych se nevzdávala, abych nenechala utíkat čas, ale dobře ho využila. Boj za to, abych nepoužívala nemoc jako výmluvu. Především je to tentokrát boj „potom“, protože předtím to bylo něco, co mě hnalo vpřed. Jako bych měla strach z komplikací a potíží. Jako bych se už vzdala.

A zatím: co znamená pro sekulárně zasvěcenou prožívat nemoc a léčbu? Co to znamená pro mě? Tohle bude jedna z úvah, kterou musím nést dál a žít.

8. listopadu 2009

Jak se zdá, mám problém přemýšlet.

¹⁶ Jely jsme navštívili Eugenie, jednu VDB z Turína 3, která nyní zemřela v domově důchodců mimo Turín. Místní asistent slavil eucharistii. Vzpomínka pisatelky: "Zůstaly jsme samy v autě po návratu domů a Claudia mi řekla, že má recidivu lymfomu".

První hospitalizace a první chemoterapie uběhla.

Malé obtíže, které se stávají středem každodenního života.

A já, která se snažím po všem klouzat. Nemám chuť zastavit se. Neodevzdávám se, nepřijímám, neuznávám. Snažím se vydržet a přežít, až bude „po tom“. To stačí.

A přece dnešní evangelium připomíná vdovu, která hodila do pokladnice „všechno, co měla, celé své živobytí“. Ježíš to zdůrazňuje dvakrát. Opakuje to. Právě ten nejmenší a bezvýznamný dar se stává tím, co je „víc než všechno ostatní“. Možná tedy, že to, že jsem nebyla ráno na mši, moje absence o víkendu¹⁷, dokonce i ... nechť k jídlu se můžou stát darem. Naprostá vyprahlost, únava, která mi nedovoluje nejjednodušší modlitby, to, že se mi zdá velkou námahou hledat útěchu v Tobě jako svém ženichovi. A přece věřím, že je to důležité. Věřím, že je to právě tato chvíle, která se má dnes stát nejnítějnější.

Ještě jsem nic neudělala. Ale celý můj život je celý nyní především ve vyčerpání, vyprahlosti, ve strachu, někdy ve sklíčenosti... Protože mě děsí myslet na vedlejší účinky, na možné komplikace. Cítila jsem se připravená přijmout všechno, ale není to tak. Možná je pozitivní to, že se nevzdám. Opakuji si v těchto dnech při růženci dvě věty: Jestli můžeš, vzdal ode mě tento kalich..., ale ne má, ale Tvá vůle se staň.

Také Ty jsi měl potíže přijmout v Getsemanech Boží vůli, Ježíši. Ať je tedy moje vyčerpání mým dnešním darem do pokladnice církve. Za církev, kněze, Institut, za mládež.

Přijmi ho a udělej s ním, co chceš.

7. prosince 2009

Včera jsem měla velkou radost, že jsem mohla být na mši sv. s postupy¹⁸. BYLO TO KRÁSNÉ!!! Byla to krásné, protože to byl náš svátek, svátek rodiny a hlavní představený a SDB a FMA byli přítomní s námi skutečně jako v rodině, v důstojné prostotě, která je nám vlastní. A sestry, které měly postupy, zářily!

Na závěr mše chtěl hlavní představený dát památku na Dona Rinaldiho těm, kdo měly postupy, O. ... a mně! Mně za všechny... A opravdu jsem myslela v tu chvíli na všechny: na sestry, které byly nemocné přede mnou, na staré sestry, které trpí: M., A., M., E., všechny...

Bylo náročné tam být, ale KRÁSNÉ! DÍKY!

A pak byly krásné také nyní už tradiční večerní telefonáty a sms-ky... Vzpomínka na minulé roky jako jedna z nejkrásnějších chvil. Byl to důležitý den. Ale nyní začíná opravdový život. Ty, On a svět. A začíná z tohoto ticha, přijatého ve tvém domě, ze zpráv sester, které děkují a říkají: skončil velký svátek, ale já jsem tu i další dny! Jsem s tebou! Toto ticho mě doprovází i nyní, v únavě po chemoterapii. Vědomí, že jsem šťastná. Radost, že mě miluje Bůh. Ale tolik, že ani nechápu jak a proč..., ale vnímám to. Vnímám Tebe...

1. ledna 2010

Začíná nový rok.

Před chvílí jsem vyšla na balkon, abych viděla ohňostroje... a vrátila jsem se v duchu k oslavě s přáteli před několika lety, Gy na balkoně...

Nevím, jestli Gy uvidí příští Nový rok. Ale i moje možnosti jsou horší než minulý rok. Čas utíká...

Přemýšlela jsem a ještě uvažuji o tom, že moci se připravit na smrt je milost, je to štěstí. Ale pokud příprava trvá měsíce nebo roky, stává se rutinou a všechno je jako dřív...

¹⁷ Jedná se o jeden ze tří víkendů pro povolání, které oblast INOD nabízí časně zasvěceným VDB, aspirantkám a kandidátkám, které doprovází delegátka pro formaci.

¹⁸ Postupy aspirantek a obnovy slibů VDB.

Takže odpověď pokračuje v každodenním životě, v „normálnosti“. I když je normálnost tvořena chemoterapií a nemocnicí a dny v posteli. Začít se setkávat v Bohem každý den, abych se s ním mohla skutečně setkat v „onen den“.

Chtěla bych moci sdílet tyto myšlenky!

Brát v úvahu možnost komplikace nebo neúčinnost léčby... Místo toho nyní zažívám na vlastní kůži obtížnost mluvit o těchto věcech, když chci dodat odvalu druhým a druhí mně...

Chtěla bych se moci sdílet, ne moc nebo ne jenom, abych sdílela strach (který si někdy připouštíme...), ale také abych dala pochopit, že i když je hodně věcí, které bych ještě chtěla udělat, můj život byl a je plný a naplněný. Dát pochopit, jak je krásný. Zkusit vysvětlit maličkosti, které jsem objevila... nebo věci, které bych chtěla po sobě zanechat. Moci říct lidem, které mám ráda, že je mám opravdu ráda, že na ně myslím, i když tam nejsem, že na ně budu dál myslet. „Když se dívám na roky strávené s Tebou, nelituji ani okamžiku života...“ říká jedna píseň Gen.

Lituji okamžiků, které jsem neprožila s Tebou. Ale také těch, které mě učinily takovou, jaká jsem. Víím, že mi rozumíš a budeš rozumět...

Začíná nový rok a nevím, kam mě povede. Žiju teď ze dne na den, s malými plány. Plán, ke kterému jsi mě povolal, tento zvláštní život slabosti a odevzdanosti, je teď to nejdůležitější. Víím, že velké věci jsou ty, které se dělají s Tebou, a pokud budeš chtít, necháš mě je dělat. Nebo možná budu jen semeno, a plody přijdou potom. Anebo nebudou velké věci, jenom malá každodenní gesta, díky kterým je však život opravdu krásný a stojí za to ho žít.

Znovu se Ti v tomto roce svěřuji. A Tvé nebeské Mamince, kterou vidím tak skutečnou ve své skutečné mamince... Ved' mě. Odpusť mi. Bud' se mnou. A díky za všechno.

Z blogu 13. dubna 2010

Můj lymfom: IIB

Stadium II: protože zahrnuje víc než jednu skupinu lymfatických uzlin (stadium I), ale je rozšířený jen na jedné straně bránice a ne na obou stranách (stadium III) a kostní biopsie byla negativní, takže jsem neměla postiženou kostní dřev (stadium IV).

25. března 2010

Jsem přijata na autotransplantaci, na den Zvěstování Páně. Byla mě pozvat G. s poselstvím, abych také já řekla své ano.

Teprve před týdnem při vyslání misionářů v bazilice jsem tě prosila o laskavost, abys mě nechal dokončit tuto mou „misi“, abys mě nechal vrátit se k původnímu poslání, k mé práci, k mému životu. Bylo to moje: „Otče, je-li to možné, odejmi ode mě tento kalich.“

19. května 2010

Dnes v noci zemřel Gy.

Teprve včera večer mi Don E. řekl, že je to vážné, že je na konci. ... G. (jeho snoubenka) řekla: „On je připravený, jsme to my, kdo nejsme připravení...“

Ne, Gy zemřel a já myslím na sebe. „Jeden byl vzat a druhý ponechán.“ Možná že jeden z důvodů, kvůli kterému jsem především v poslední době nechodila za G, je stud, téměř pocit viny, že mám nádor, který se dá léčit, zatímco on ne. Co jsem mu mohla odpovědět, když mi psal: „Společně se držíme“? A nyní mám na druhé straně strach. Protože měsíc a půl od autotransplantace mám testy a bojím se, že by mohly být pozitivní*, že bude potřeba další léčba,

* Pozitivní v tomto kontextu znamená, že se opět objevil nádor, zatímco negativní by znamenalo, že je to v pořádku.

transplantace od dárce. Strach před dalším utrpením. Strach, že to nezvládnou. A myšlenka: Já bych mohla být příště na řadě.

Říkat Ti ano je stále těžší, Pane! Ale jsou situace, kdy alternativou není říct ano situaci, v níž se nacházíš, nemůžeš se jí vyhnout, ale můžeš ji žít s láskou. To je těžké, protože to bolí.

Ale mohla by to být jediná volba, kterou můžu udělat. Co zvolím?

24. května 2010

Pomoz mi také s tímto významným datem...

Pohřeb Gy... On Ti byl věrný. Já, která jsem si zvolila následovat Tě jako Jednou Lásku, Jedinou Nutnost, bych chtěla jít zpět. S velkým strachem a s tou troškou lásky, které jsem schopná, jsem Ti tedy řekla: „Ale ať se stane Tvá vůle.“

Protože uvnitř jsem to věděla, ale cítila jsem, že PET bude pozitivní...

Naštěstí jsem měla čas vzchopit se a možnost přemýšlet o tom, že někdo je na tom hůř než já. Až do nedávna mě trápila myšlenka, že budu muset zopakovat stejnou zkušenost jako je autotransplantace nebo možná i horší.

Nyní jsem ochotná přijmout to, co bude.

Ale jsem unavená a Ty to víš. Fyzicky unavená. A unavená z toho, že budu muset znovu přezkoumat své plány pokaždé, když znovu začnu něco dělat...

Snad je to dobře i takto. Ulevila jsem si, ale vím, že Ty to tak neděláš (ale když si neulevím před Tebou, tak s kým?). Jsem unavená, a proto nechávám jednat Tebe. Ale prosím Tě, abys dal sílu tatínkovi a mamince, protože pro ně je to těžké a bude to stále těžší.

Pro začátek této nové poslušnosti jsem si vybrala svátek Panny Marie Pomocnice, snad aby mi poradila, abych se svěřila jí. A proto se svěřuji Tobě, Maminko, moje sestro, buď Ty pro mě Pomocí, která uzdravuje a dává zvítězit v bitvě, buď se mnou v poslední hodině, buď mi Maminkou, která mi bude nablízku a vezme mě do náruče v hodinu mé smrti...

29. května 2010

„VIDĚL JSEM MÍSTO, KTERÉ SE MI LÍBÍ: JMENUJE SE SVĚT...“

To je píseň od Cesare Cremoniniho, kterou dávají v tomto období v rádiu. Zdá se mi, že je to dobře, o tomto víkendu o sekulárnosti pro mladé.

Je to zvláštní píseň, protože v realitě světa vyjmenovává špatné věci. Ale také říká, že v těchto špatných věcech vždycky vítězí život. A proto svět zůstává nakonec krásným místem.

Uvažování o sekulárnosti nevyhnutelně vede mezi námi mladými k hovoru o práci a na tomto poli mohu nabídnout jen vzpomínky. Myslím, že můj současný život je podobnější životu starých nemocných sester, s tím rozdílem, že já mám naději, že se znovu vrátím k „aktivnějšímu“ životu, a oni ne. Ale teď, tady, nyní, jak žijí svou sekulárnost?

...

A nemoc mi umožňuje ještě víc, stále víc oceňovat, jak moc se mi líbí svět.

1. června 2010

... V těchto dnech jsem četla život Celestiny Dominici od Dona Maggia. Zasáhla mě na ní □ tak jako u mnoha jiných svatých □ velikost lásky k Bohu. Já sama si nemyslím, že Tě tak moc miluji. Ale na rozdíl od mnoha svatých mi je Celestina, která není ani ctihodná, mnohem bližší. Jestliže ona Tě tak milovala, chci to dělat i já! Tady je tedy má vůle obnovit své předsevzetí. Když jsem pak četla Quaderno Carpanera a znovu se zamýšlela nad Donem Rinaldim, přemýšlela jsem o důležitosti rozjímání. Takže moje předsevzetí na tento měsíc je právě těch nutných pět minut (pro někoho možná víc, ale ne méně). Jestliže se mi to nepodaří za celý den, alespoň před spaním

trochu číst knížku, která mi udělá dobře a pomůže mi přiblížit se k Tobě (ale tak jsem vedena i tady v Sardinii)... Pomoz mi být věrná!

5. června 2010

Dnes je ve chválách žalm 8, jeden ze dvou krátkých textů, které jsem si vybrala jako svou upomínku u prvních slibů...

V té chvíli pro mě tyto texty nejlépe vyjadřovaly smysl sekulárního zasvěcení: Bůh mě postavil do světa, dal mi moc nad světem, aby ho uspořádal podle své vůle. To je můj úkol a moje poslání.

...

Ale nyní jsem poznala věrnost v bezmocnosti a skutečnost, že Bůh si nás volí v naší neschopnosti a chce nás pro sebe...

Jak píše Nino Baglieri:

... UTRPENÍ NÁS BUĎ ZACHRÁNÍ NEBO NÁS ZATRATÍ.

NEPŘIJATÝ KŘÍŽ SE STÁVÁ BEZNADĚJÍ, ALE POKUD SE MÍSTO TOHO SPOJÍ S JEŽÍŠOVÝM KŘÍŽEM, STÁVÁ SE MILOSTÍ PRO NÁS, PRO BRATRY A SESTRY A PRO OSTATNÍ.

A ještě:

ZKUŠENOST BOLESTI PŘIVÁDÍ MNOHO LIDÍ NA POKRAJ ZOUFALSTVÍ, PROTOŽE SNIŽUJE A ZMENŠUJE JEJICH LIDSKOST. U JINÝCH MŮŽE VYTVÁŘET HLUBŠÍ LIDSKOST TÍM, ŽE SE JIM OTEVŘE ZDROJ PRAVÉHO ŽIVOTA.

Jak se tedy mění ve světle mé nemoci moje poslání? Ještě to dobře nechápu... ale pracuju na tom.

19. června 2010

35 let

Záplava přání na Facebooku...

A mezi mnoha přáními přání od jednoho ošetřovatele z Pronta¹⁹: „VŠECHNO NEJLEPŠÍ SKVĚLÉ ANESTEZIOLOŽCE, CHYBÍŠ NÁM V TĚŽKÝCH CHVÍLÍCH NA DEA²⁰. OBJÍMÁM TĚ.“ Spontánně mě napadlo: Bylo by to krásné!

Protože nyní začínají pochybnosti. Ještě je tam zbytek, dáš radioterapii. Pokud to nezabere, je stále možnost transplantace. A pak... A pak? Neví se. Doufá se, že to bude dobré jako dřív.

A při tom všem, i kdybych se uzdravila a vrátila se do práce, byla bych schopná pracovat jako dřív? Nejsem skleslá, naopak, dnes jsem šťastná díky všem těm lidem, kteří mě mají rádi. Ale trochu znepokojená jsem.

Takže ještě jednou a pak znovu a znovu: pomoz mi říkat Ti ano, být věrná. Až do konce.

21. června 2010

První letní den...

Dnes byli radiolog a transplantolog konečně zcela upřímní. V souhrnu: radioterapie v mé situaci (multirezistentní recidivující lymfom) není rozhodující, ale slouží jako „záplata“ až do transplantace. Transplantace – úmrtnost 15%, uzdravení 30/35%. A pak trochu zdravého teroru na různé účinky transplantace.

Je to poprvé, co mi řekli nějaké číslo, procenta, po 80-90% počátečním uzdravení, které však nemají význam, protože já zjevně patřím k 10-20% „smolařů“.

¹⁹ Pohotovost v nemocnici v Rivoli (TO).

²⁰ Pohotovost a urgentní příjem.

Je to poprvé, co mi nepřímo řekli, že se nemusím uzdravit, v tom případě přichází v úvahu jedině ukončení, mění se jen čas a způsob odchodu (ale není to tak nakonec u všech?).

Stále jsem myslela a ještě myslím na to, že jsem spokojená se svým životem. Má smysl, cenu, i kdyby nyní skončil. Dosáhla jsem už důležitých cílů, i kdyby jich už moc nebylo. Ale nemůžu se ubránit dojmu, že bych mohla udělat víc: dělat víc dobra, víc milovat, setkávat se opravdu s lidmi a dělat si míň problémů, ale celkově jsem spokojená.

Ale klid mi dodává také myšlenka, že teď se jednou cítím dobře po ukončené radioterapii, mohla bych snad, samozřejmě za určitých podmínek, pracovat!

Ale především mi dává klid myšlenka, že tohle všechno je odpovědí na mou modlitbu: „Pomoz mi být ti věrná“, „Nauč mě milovat Tě“ a především „Dej mi možnost přijít připravená na setkání s Tebou“.

Pokud se uzdravím, měla bych se vydat do misí.

Pokud se neuzdravím, setkáme se tváří v tvář dřív, než se předpokládalo, a proto tě tedy chci milovat mnohem víc už teď!

2. července 2010

Jsem unavená, Pane.

PET potvrdil to, co mi už řeklo svědění: lymfom se znovu objevil a rozšířil se i do míst, kde předtím nebyl, dokonce i na dolní pól sleziny (a tak přešel ze stadia II do stadia III!).

Strávila jsem odpoledne posloucháním lékařů a přemýšlením, co se dá dělat: radioterapie už nemá smysl, protože se to rozšířilo, takže chemoterapie, ale jaká? ... A řešila jsem to s K., ptali jsme se, jestli by přece jen nebylo lepší být sledovaná v Molinette²², vzhledem k tomu, že transplantace se dělá tam...

Já s pocitem, že to musím udělat („protože jsi lékař a rozumíš...“), ale popravdě řečeno jsem unavená. Další plány, které padnou. Další léčba s nejistým výsledkem, ač léčba dobře vybraná, protože je tu podstatná toxicita.

... Ale nedávno jsem uvažovala, že opravdové odevzdání se Tobě spočívá právě v tom, že i optimismus začíná ochabovat. Nevím, v co tady ještě doufat. A proto je ještě důležitější vědět, že jsi se mnou. A „radostná naděje Zmrtvýchvstání“ není jen vzdálená, ale konkrétní útěcha.

Dnes večer jsem unavená, Pane. Dej, ať si trochu odpočinu. Ale od zítřka mi pomáhej žít každou chvíli s Tebou a pro Tebe.

...

12. září 2010

Trochu shromáždím rozptýlené myšlenky...

Je neděle, maminka je na mši sv. A tohle je moje mše sv., přijímání a díkůvzdání Tobě.

Je těžká. Poslední dny byly náročné... Z malého problémku se vyvine další a moje mysl je zveličí. Dokud jsou komplikace malé, jedinou starostí ve skutečnosti je, že se léčba trošku odkládá. Ale jak se blíží dva pevné termíny, Svatba Gavina²³ a transplantace, také tyto starosti se stávají důležitými.

A vadí mi, že „kradu“ tolik pozornosti pro sebe, když Gavino je v tak důležitém okamžiku svého života, i když se zdá, že si s tím výborně poradí. Ale stejně, na oslavě chci být ve formě i já! Chci OSLAVOVAT se svým bratrem a s Annou a kvůli nim! A vidět je šťastné, snad i tančit (nemyslím si, že mají hudbu, bude se tančit? Uvidíme).

²² Nemocniční a univerzitní zařízení San Giovanni Battista v Turíně je největší zařízení tohoto druhu v Piemontu a představuje třetí největší veřejnou nemocnici v Itálii. Je obecně známá pod jménem "Molinette", díky tomu, že se nachází blízko Pádu v oblasti, kde byly dříve mlýny (italsky mulino).

²³23 Můj mladší bratr (Anna je nyní jeho žena)

A pak: transplantace. Strach! Konečně se našel dárce a jsem a budu mu stále vděčná (především pokud se skutečně uzdravím). Ale transplantace, kdy se možnost stává skutečností, otvírá dokořán zdroji nesmírné úzkosti! Nové místo (Molinette) a zuby a biopsie a příprava a „ale kdoví, jestli mi nebude špatně“ a „ale kdoví, jestli mají wi-fi“, takže si musím nachystat notebook a co si donesu a co potom a graft²⁴ a měsíce sledování a „budu jako dřív? A pokud ano, tak kdy?“ A strach, který vidí pokřiveně. A strach ze smrti. Všechno společně.

... Mám velké štěstí: mám s sebou maminku. V tuto chvíli má dokonce víru za nás obě. A neopustí mě. Myslela jsem na to v těchto dnech důvěry, odevzdanosti. Moje přítelkyně E. mi napsala: *Nedaří se mi odevzdat se Bohu*. A já? Já, už pět let jeho nevěsta? Možná že teprve teď začínám chápat, co znamená skutečně se odevzdávat a stále důvěřovat.

A pokaždé se mi zdá, že jsem v sobě ještě našla odpor, něco, o čem bych chtěla smlouvat, co bych si chtěla držet...

Moje svědectví je plné stínů, tak jako moje láska je plná omezení. Já tě jen mohu prosit, abys mi byl nablízku.

Osvobod' mě, snad ne od strachu, ale alespoň od obav, které mě v určitých chvílích (naštěstí jich moc není) přepadají. Nebo bych tě o to neměla prosit? Chtěla bych ti moci říct: „Přijímám všechno, i tohle“, ale nedělám to. Chci Tě mít u sebe. Jsem tvá nevěsta. Nauč mě milovat Tě a být hodná Tebe a pomoz mi být ti stále nablízku.

****Příští příloha bude poslední, ale jak mi ukazují vaše e-maily, dále zapojujeme Claudii do našich malých i velkých těžkostí... jako sestru, která už došla tam, kde smysl bolesti již není tajemstvím.***

²⁴ Akutní nemoc v důsledku odmítnutí □ rejekce (Graft Versus Host Disease □ GVHD) – se projevuje po transplantaci kmenových buněk a představuje reakci imunitních buněk dárce proti tkáni příjemce.